

За римо-католиците папата е равен на Бог

Лъжеучението за някакво превъзходство на римския епископ над останалите духовни пастири в християнския свят, е главна причина за разцеплението в Църквата

Алена Антонова*

Учението за Църквата като благодатно Тяло Христово и Господ Иисус Христос като Негова Глава, е заменено при римо-католиците с учението за папата като монарх-самодържец, който се отъждествява със самата Църква. Според тях, папата не е пръв сред равни нему епископи и братя, той е източникът на епископската власт, а останалите епископи са само негови посланици и представители. Той замества цялото църковно Тяло и не Светият Дух е критерият за Истината, а гласът на римския епископ. На личността на папата се приписва не само това, което е дело на самата Църква, но и това, което принадлежи единствено Богу!

Защо? Защото римо-католиците възприемат папската власт мистично, а Църквата, живия организъм, носител на истинския мистицизъм, те свеждат само до едно юридическо тяло, един вид църковна държава, управлявана автократно от папата.

Папството изпада в грех като посяга на това, което принадлежи единствено Богу и на Светия Дух, обитаващ Църквата. Така например в известието от 1922 г. по повод избирането на папа Пий XV, Ватикана пише:

"Щастлив е Рим, понеже той единствен притежава две дарохранителници: *евхаристичната дарохранителница*, в която Иисус Христос притворява Себе Си и по този начин Се придава на всички сърца, и *Ватикана*, където **Иисус, чрез устата на папата, проповядва Словото на Истината**, неизменно и непогрешимо."

Така изглежда дълбоката пропаст, която дели Римската църква от Православието, единствено съхраняващо истинското учение на Иисус Христос и апостолите. За нас, православните, римо-католическото учение за Църквата и папата е абсолютно неприемливо и антихристиянско. То заменя Господа Иисуса Христа с човек, а Църквата, този велик жив организъм - с папата.

Като характерни за развиваната от Ватикана теория за първенството на папата, могат да се цитират думите от увода към Римски Требник от 1600 г., според които Христос дава на св.ап. Петър власт над всички земни царства: "ти си пастир на овци, на тебе Бог предаде всички царства на земята". Евангелието не знае такива слова, отправени от Иисус Христос към Петър. Такива думи отправя изкусителят към Господ Иисус Христос: *"Тебе ще дам властта над всички тия царства"...* (Лука 4:6).

С въпроса за върховенството на папата неразривно е свързан и един друг въпрос - за неговата непогрешимост. През 1870 г. римската църква издига непогрешимостта на папата в догма. Ето какво гласи тя:

"Папата е божествен човек и човешки Бог. Затова никой не може да го съди. Той притежава неограничена божествена власт. За него на земята е възможно всичко, което е възможно за Бога на небето. Всичко, сътворено от папата, е все едно сътворено от Бога. Неговите заповеди трябва да се изпълняват като Божиите заповеди. Само един Бог е подобен на папата. Папата има власт над небесните и земните дела. В света той е това, което олицетворява Бога, той е душата в тялото. Властта на папата е по-висша от всяка друга власт, защото тя, един вид, се разпростира над Небето, земята и преизподнята, и словата на Писанието, "всичко се покорява под неговите нозе", се отнасят единствено за римския първосвещеник. Всичко е във властта и по волята на папата и никой и нищо не може да му се противопостави. Ако той повлече със себе си в ада милиони хора, то никой няма правото да го запита: "Свети отче, защо правиш това?"

Папата е непогрешим като Бог и може да прави всичко, което прави и сам Бог. Папата е опасан с два меча – той властва над духовното и светското: над патриарси и епископи, над императори и крале.

Всички хора на земята са негови поданици. Той е всичко, над всичко и съдържа в себе си всичко. Кое то той хвали или порицава, всички са длъжни да хвалят или порицават. Папата може да изменя природата на нещата, от нищо да прави всичко. Той има властта от неправдата да сътвори правда и обратното. Без правда и въпреки правдата да върши всичко, което му е угодно. Може да оспорва апостолите и заповедите, дадени ни от тях, да поправя Новия завет, където смята за необходимо, дори да изменя самите тайнства, установени от Иисус Христос. Папата има такава сила и на небето, че от умрелите може да направи светец всеки, когото пожелае, независимо от мнението на околните и въпреки тяхната съпротива.

Папата има власт над чистилицето и ада. Той е владика на Вселената. Той може всичко, понякога дори и без да го осъзнава. Да се съмняваш в неговото могъщество е светотатство. Властта му е по-обширна и по-висша от тази на ангелите и светиите. Никой няма право, дори мислено, да протестира на неговите заповеди или съд. Който отрича властта на папата, той греши против Светия Дух, разделя Христа и е еретик. Само на папата е дадена властта да отнема от някого нещо и да го дава на друг. Той може да отнема и раздава кралства, империи, княжества и всякакво имущество. Властта си той получава направо от Бога, а императорите и кралете своята - от папата.

Папата е Божий наместник, и който отрича това е лъжец. Наместо Бога той управлява добрите и лошите ангели. Който не се подчинява на папата, не се подчинява на Бога. Никой не може да съди папата, защото е казано: *"Духовният пък изследва всичко, а него никой не изследва"* (1 Кор. 2:15). Той е подобие на Христа, в неговото тяло живее Светият Дух. Папата е господар на всички, цар и причина на всички причини, жених и глава на Църквата, той не може да се заблуждава, защото е всемогъщ, в него е превъплътена властта в цялата ѝ пълнота. Той е по-висш от ап. Павел, защото по своето призвание стои наравно с ап. Петър. Поради тази причина, папата **може да оспорва посланията на св.ап. Павел** и да дава наставления, противоположни на тези послания. Да обвиняваш папата е все едно да хулиш Светия Дух, а това не се прощава нито на този, нито на онзи свят. Тройната папска корона е символ на троичната му власт - над ангелите на небето, над хората на земята и над бесовете в ада. Ако папата изрече присъда срещу Божия съд, то съдът Божий трябва да бъде поправен и изменен. Папата е светлината на вярата и отражение на истината. Той е над всички и може всичко...".

Такова е дословно постановлението на Първия Ватикански Събор от 1870 г. по времето на папа Пий IX! Не в някакви си отдалечени средновековни времена, а само преди 130 години! Знаят ли за съществуването на това постановление православните християни? Знаят ли пълния му текст самите римо-католици?

Едва ли! Защото съвестта и здравото нравствено чувство на честния човек не могат да се примирят с такива кощунствени "догмати", приписвани на простосмъртен, независимо от високото му положение в йерархията. А ако са запознати с тези "догмати", то така доказват своята нечестивост и безпринципност, признавайки Църква, която допуска такова своеволие.

Постановлението от Първия Ватикански Събор е в сила и днес, защото няма официална отмяна, въпреки, че през 1962 г. заседава Втори Ватикански Събор, който има пълномощията за отмяна на едно такова постановление. И напълно естествено, защото една такава отмяна означава уронване престижа в очите на целия свят и унищожаване на

вековния духовен фундамент, крепящ тази латинска "Църква", отделила се от Светата Православна Църква през 1054 г. именно вследствие **лъжеучението за превъзходството и непогрешимостта** на римския папа като "наместник Божий".

Постановлението на Първия Ватикански Събор в частност определя:

"когато римският първосвещеник говори от своята катедра, т.е., когато изпълнява своето служене на пастир и учител на всички християни, той въз основа на своя най-висш апостолски авторитет, определя критериите на вярата или нравствеността, той с Божията помощ, обещана му в лицето на блажения Петър, притежава тази непогрешимост, с която Божественият Спасител е благоволил да дари своята Църква..."

Но как да преценим дали като пастир или не е постъпвал папата в следните случаи:

Папа Сикст V (1585-1590), собственооръчно прави превод на Библията, въвежда го в употреба на мястото на предишния и под заплаха от анатема заповядал да се счита за единствено правилен, наравно с оригинала. Но с течение на времето преводът се оказал и бил признат за грешен, бил иззет от употреба и заменен с друг. Очевидно делото на Сикст V не може да се счита за богоугодно.

Учението за Филиоквето, т.е. за произхождането на Светия Дух и от Сина (чл. 8 от Символа на Вярата), възникнало в Испания през IV в., оттам проникнало в Германия, където било възприето, но не веднага. Карл Велики настоявал да се прибави Филиоквето в текста на Символа на Вярата, но срещнал енергичната съпротива от страна на папа Лъв III. С цел да запази за в бъдеще оригиналната редакция (с признаването за произлизането на Светия Дух само от единия Бог Отец) от нови посегателства, папата разпоредил да се изсече текста на Символа на Вярата на две метални плочи, които да се закачат на вратите на храма. Но тази мярка не попречила друг папа, Бенедикт VIII, по настояване на друг император, Хенрих II, да въведе Филиоквето в текста през 1015 г. и оттогава тази нова редакция на Символа е на Вярата е задължителна за римо-католиците. Въпросът е - кой от тези двама е прав и кой е сгрешил, защото очевидно, единият от тях е чел и изповядвал чл. 8 от Символа на Вярата неправилно?!!

Папа Евгений IV признал постановлението на Констанския Събор върховенството на съборите над папската власт, но по-късно започнал да утвърждава противното. В такъв случай, кога той е бил прав?

Аналогичен е въпросът по повод ордена на йезуитите. Папа Климент XIV го закрива през 1773 г., а папа Пий VII го възстановява през 1814 г. В единия случай съществуването на ордена се оказва вредно, а в другия - полезно и необходимо.

Догмата за папата като "наместник Божий", който в някои случаи дори има претенциите да иззема функциите на Бога и да Го засенчва, се явява фундаментална за цялостното учение на римо-католицизма. По своята същност то изцяло противоречи на Евангелското и апостолското учение и за Църквата, и за познаването на Истината. Лъжеучението за някакво превъзходство на римския епископ над останалите духовни пастири в християнския свят, е главна причина за разцеплението в Църквата и отпадането на римо-католиците от Истинската Вера.

*В материала са използвани пасажии от книгата "Папството и неговата борба срещу Православието"
Монитор, 19 Май 2002